

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

Διαρκές.

Ἐνν. Μὴ χάνετε, γιὰ γυναικοδουλειὰς δὲν γράφω.

Δύο. Δεατριβὲς δὲν δέχομαι οὔτε μὲ ἐπογραφαίς, οὔτε μὲ πληροφοίᾳ.

Τρία. Ἀτομικὰ δὲν δέχομαι, καὶ ὅποιος σὰς κακόμαθε νὰ σὰς ξεκακιμάθῃ.

Τέσσαρ. Ἐγὼ μασκαρᾶς δὲν εἶμαι, γιὰ νὰ γράφω τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὰ ἀτομικὰ πάθη, καί,

Πέντε, στὰ μάτια σας, νὰ προσέχετε καλὰ νὰ μοῦ γράψετε πράγματα ποῦ νὰ μποροῦν νὰ ὀφελίσουν τὴ κοινωρία, ἀλλοιῶς σὰς ἔχω κατὰ συνέγεια. Καταλάβατε;

Ὁ φόρος τῶν χρυσογαδάρων

Οἱ βουλευταῖς τῆς Κόρινθου ἐκκανν τ' ἀντίπροχθεσ πρότασις, περὶ διὰ νὰ γίνῃ νόμος γραφτὸς στὴ βουλὴ, νὰ πλερώνουν καὶ οἱ χρυσογάδαροι φόρο δέκα τῆς τῆς ἑκατὸ ἀπάνω στὸ εἰσόδημα ποῦ ἔχει ὁ πᾶσα καθέννας τους. Οὕνα μπραβίσιμος, στὰ στόματα ἐκκεινῶνε ποῦ ἔκαναν αὐτὴ τὴ κουβέντα τῆς ὀμιλίας.

Ἐσκώθηκε καὶ ὁ Τρικούπης καὶ εἰς ἀπάντησις εἶπε, πῶς ὅτι πῶς, καὶ ἡ δική του κλάβα τὴν εἶχε κατεβάσει αὐτὴ τὴν ἰδέαν, ὅτις τάχατές μας εἶχε βουλὴ, νὰ τὴ προτείνῃ πρῶτός του, ἀλλὰ, τάχατές μας δὲν πρόφτασε, εἶπε λέει, νὰ τὴ κἀνῃ λέει, εἶπε λέει.

Βρὲ τίνας τῆς κόβετε αὐταῖς τῆς κούρας; Σεταμᾶς; Πέρασσε ὁ κειρὸς ποῦ δέναν τὰ σκυλλιά μὲ τὰ λουκάνικα, καὶ ποῦ μᾶς πουλούσατε τῆς κολοφωτιαῖς γιὰ φανάρια τοῦ ἡλεκτρικοῦ φῶς. Σὰς εἶπαμε καὶ ἄλλοτες, ὅτις μᾶς παραφορτώσατε φόρους, καὶ ὅτι, ἡ χαμαλίκα τοῦ χαμαλὴ λαοῦ δὲν παρασηκῶνει ἄλλους. Θέλετε νὰ εὐεργετήσετε τὸ λαὸ; Βάνετε φόρο τρικοῦβερο στὰ κεφάλαια τῶν χρυσογαδάρων, στῆς κάρτοσας μὲ τὰ ἄτια τους, καὶ ὅπως πλερώνῃ φόρο ὁ φτωχὸς καροτσέρης, γιὰ τὴ καρρότσα, νὰ πληρώσουν κ' αὐτοὶ γιὰ τὰ λοντὰ τους, γιὰ τοὺς σουλιμάδες τῶν γυναικῶνέ τους, ποῦ περνοῦν ἀφορολόγητοι καὶ ἀπὸ τὰ τελῶναιο, καὶ ἀκόμα γι' αὐτὰ τὰ κερατὰ τους ποῦ τὰ ἔχουν κατακόυτελα καὶ δὲν τὰ βλέπουνε, καὶ τότενε θὰ δῆτε πῶς ἔρχεται ὁ προπολογισμὸς εἰς ζῦγι τῆς παλάντζας.

Κάνετέ το αὐτὸ, νὰ σηκώσουμε τότες ὅλοι μας τὰ δύο μας χέρια νὰ σὰς δώσωμε πέντε δέκα μοῦτζες στρουντζες μεσ' τὰ μάτια σας νὰ σὰς ποῦμε, μπράβο!

Βρίκατε ἓνα πρωτοφανῆ σὲ ὅλη τὴν ὑφήλιο τῆς οἰκουμένης φόρο, νὰ βᾶτε σὲ κάθε τσιγαρόχατο 20 λεπτὰ μπάλο. Τὶ θὰ κερδίσωμε, μωρὲ, ἀπ' αὐτὸ τὸ φοροφόρο; Ἐνα μιλιούνη; Πουλήσατε τὸ παλάτι δέκα μιλιούνια. πέντε, δύο, νὰ πιᾶσετε προχρὸ μὲ τὴ νορᾶ. Πουλήσατε τὸ βασιλικὸ σταῦλο, νὰ πάρετε μιλιούνια, πουλήσατε τὸ βασιλικὸ λαχανόκηπο, νὰ πάρετε μιλιούνια.

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε ἐθνικὰ χτήματα; Δὲν εἶνε τοῦ ἔθνους θέλει ὁ Βασιλέας μας παλάτι νὰ κατοικήῃ; Νὰ φτειάσῃ δικὰ του. Θέλει σταύλους; Ἄς φτειάσῃ δικούς του. Θέλει λαχανόκηπους; Νὰ τὸ Τατόι καὶ ἄς διατάξῃ νὰ τοῦ σπεύρουν ὅ,τις θέλει.

Γιατὶ τίχα μέσα στοὺς δρόμους φωνάζουν οἱ γαλατάδες—Γάλα καλό, γάλα βασιλικὸ ἀπὸ τῆς ἀγγελάδες τοῦ Τατόι τοῦ βασιλέα,—ποῦ ἀγόρασα καὶ ἔγω καὶ βγῆκα γελασμένους, γιατί ἦτανε ὅλο νερό, (ἤθελαν βλέπετε τὰ μοῦτρά μου νὰ ποιῶν βασιλικὸ γάλα), γιατί λέω, νὰ ὀφελῆται ὁ βασιλέας ἀπὸ τὰ χτήματά του καὶ νὰ μὴ ὀφελεῖται τὸ ἔθνος, ποῦ τὴν ἔκανε βασιλέα του, ἀπὸ τὰ χτήματα τὰ ἐθνικὰ; Ἄντις νὰ κἀνῃ παλάτι τοῦ Διᾶδοχου, ἄς ἔκανε δικὸ Του, ὄχι ἐννοεῖται, σὰν ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε στὴ Τρίπολι, καὶ τᾶφαισε ὡς τὰ θεμέλια.

Ἄλλο. Βγάλτε μας ἀπὸ τὴ κατῖνα μας, τὴ πλάτη μας, τὴ ράχη, τὴ καμποῦρα, τὰ σκατόχατα τῆς Τράπεζας, τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορία, καὶ νὰ σοῦ τὴ κἀνωμε μῆεις αὐτὴ τὴ ἀντεθνικὴ Τράπεζα τρία ρίζα. Νὰ ξανασάνωμε καὶ λιγάκι. Αὐτὰ τὰ κουρέλια, τὰ χαρτιά πρὸς τὴ ζημία ποῦ μᾶς φέρνουν, εἶνε καὶ ρουφιανόχαρτα, γιατί μὲ τὸ πιάσε πιάσε ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, μᾶς κολλοῦν καὶ τὴ βλογιά, γιατί περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια χίλιων βλογισμένων καὶ ἄλλων ἀσθενειῶν.

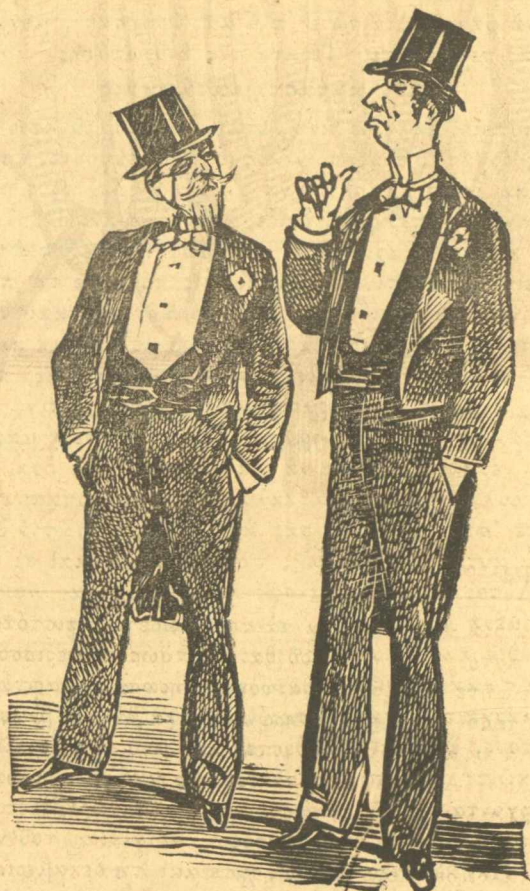
Τὸ ἔθνος ἔχει χρεὴν,

Θὰ μοῦ πῆτε ξάφνα, πῶς θὰ τὰ πλερώσῃ; Καὶ ἄ, ἀλλὰ ποῦ ἀκούστηκε, βρὲ ἀδέρφια, ἐνῶ τὴν σήμερας ὁ πᾶσα ἓνας φερέγκιος δανειζεῖται μὲ ἔξη τους καὶ ξερό τους, νὰ πλερώσῃ τὸ δημόσιο 8 καὶ 9 καὶ 10 τοῖς ἑκατόν; Κατάντησε αὐτὸ τὸ δημόσιο, νὰ γίνῃ σὰν τῆς δημόσιας γυναῖκες, ποῦ κάθε ἓνας πᾶει καὶ ξεστραβῶνεται ἀπάνω τους, ὅσα ὅσα.

Θέλεις, κύρ Τρικούπη, νὰ φανῆς ἀνθρώπος στὸ κόσμον, καὶ νὰ σοῦ σκαρώσῃ τὸ ἔθνος ἀγκλίμα πελεκητὸ ἀπὸ κουράδες μελεμνιαῖς; Νὰ κἀνῃς, ὅ,τι ἔκανε ἡ Ἐγγλιτέρα,—ποῦ εἶσαι καὶ ἀπομιμευτὴς τῆς,—πῶς τὸ λέν,—ὅτι ἔκανε ἡ Μακαρονία, τοῦτ' ἔστιν τῆς, ἡ Ἰτάλλια, ἤγουν τῆς, ἀντίς νὰ μᾶς καθί-ζης φόρο ἀπάνω στὸ φόρο δυσβάσταχτο,—ποῦ κοντεύεις

τούρος, με τὸ νὰ ἦναι ἐξευτελισμένος, δὲν θέλει νὰ ἔρθῃ τὸρα ἀμέσως στὰ πράγματα μιλονότις οἱ φίλοι τοῦ τρῶν τ' αὐτίκ, καὶ θὰ ἀφήσῃ νὰ ἔρθῃ ὁ Δελιγιάννης, με διάλειμα, τὸ ὅποιο εἶπε καὶ ὁ Βασιλέας; σὲ πολλοὺς πολιτευομένους, δηλαδῆς εἶπε :

— Ἡ παρούσα βουλή δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ πολὺ. Λοιπὸν. Ζήτω ἡ διάλυσις.

Καὶ λές, κὲρ Καλλιγᾶ, νὰ μᾶς βάνετε φῶς στῆς περιουσίαις μαί; Τότες θὰ προτιμῶσά γ' ἴνω φτωχὸς καὶ ἄς με λέν καὶ Μ.ε.λ.ἄ

Μοῦ εἶπε

ὁ Παντούλιας, ὁ πράκτορας τῆς Ὠρας, νὰ πῶ στὸ Κώστα Σαμαρᾶ, τὸν πράκτορα τοῦ Γουδι, ὅτι εἰς τὸ περὶ γάμου καὶ

— Αἶ, κάπως κρατιοῦμε, ὡς πῦ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου... Ἀπὸ ἐργασία, δὲν φοβοῦμαι... Ἀχ τὰ μάτια σου τὰ μπιρμπιλιά. Καρδιαίς σφάζουνε.

— Ναι, σιγὰ τοῦ λόγου σου...

— Μιλᾶς καὶ στάζει ζάχαρι.

— Ἐλα τὸρα καὶ σύ.

— Νὰ σὲ χαρῶ... Μοῦχεις πληγωμένα τὰ φυλλοκάρδια μου, ἀφότις σείδα.

— Μὲ ψευτίζεις... Ἀμ ἐγὼ τὸρα πλέον γέρασα... Ποιὸς γυρίζει νὰ με δῆ.

— Ἡ παλγὰ κότα ἔχει τὸ ζουμί. Ἀμ τί πάλι, ἐκεῖνες ἡ τσιλιθίθραις, τὰ δεκαπενταχρονίτικα κοπελοῦδια τί γούστο ἔχουνε. Τί νὰ βρῆ τινὰς ἀποφτά;

— Καὶ μολοντούτοις, σεῖς οἱ ἄνδρες ἀγκυπτε πάντοτε τὰ τρυφερά.

— Ψέμματα. Δὲν κάνεις δουλειά σου.

— Ἐτσι θέλουν νὰ πῶν.

— Δὲν πᾶν νὰ λέν ὅσο θέλουν. Ξέρουν αὐτοὶ τί τοὺς γίνε-ται; Καὶ πόσα παιδάκια ἔχεις, πῶ νὰ σοῦ πολυχρονίσουν.

— Πέντε με συμπεθειο. Ἄλλ' εἴμωνα ὅταν παντρεύτικα τόση δάκι. Δὲν εἶχα κλείσει οὔτε τὰ δώδεκα. Ἀλλὰ ἡ μάνα μου βιάστηκε νὰ με παντρεύῃ μικροῦλα. Θεὸς χωρέστη, ἡ μακαρίτισσα ἦτανε ζόρικη γυναῖκα.

— Καὶ σὺ δὲν πᾶς παρακάτω. Εἶσαι καὶ τοῦ λόγου σου πολὺ ζόρικη.

ἀποκατάστασις ζήτημα, νὰ μὴ συζητᾶ ἄλλο, καὶ ἰδίως: ὅταν ἦνε ἡ λερωμένη του μπροστά, τοῦ Σαμαρᾶ, δηλαδῆς, γιὰ νὰ μὴ παραξήγούμαστε, γιὰ τὸν βάζει κάτω στὴ συζήτη-σις ἀπάνω. Ἄλλη φορὰ τέτοιαις ἀηδίαις δὲν γράφω, καὶ νὰ: με συγχωρᾶτε αὐτὴ τὴ φορὰ. Πῶς εἶπατε;

Χαμάλης.—Θὰ σοῦ βγάλω τὸ μάτι, ἂν δὲν ἐπογράψῃς τὴ εὐ-χαριστήριον ἀναφορὰ γιὰ τοὺς φῶρους τοῦ Τρικούπη. Ὁ ἄλλος Κ' ἐγὼ ἂν τὴν ἐπογράψῃς.

Λύσις τοῦ κόσμου.

Νὰ σὲ τί ἀπάνω συμφωνᾷ ὁ Χριστὸς με τὸ διάβολο. Ἡ κατάρρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ διαβόλου εἶνε τὸ ἴδιον, ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Αὐτὰ τὰ δύο συμφωνοῦνε.

Κάθε κακοῦργος πράξι, ἀπομακρύνει τὴν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ Θεὸ, τὸ ὅποιο εἶνε κατάρρα Θεοῦ, ἀλλὰ ἴσα ἴσα αὐτὸ πάλι εἶνε ἡ εὐχὴ τοῦ διαβόλου, νὰ πάρῃ ἐκεῖνον ποῦ διώχνει ὁ Θεός. Συμφωνοῦνε λοιπὸν ὁ Χριστὸς στὸ διώξιμο καὶ ὁ διά-βολος στὸ δέξιμο. Ἐτσι μοῦ τὸ ξήγησαν κάτι ρασοφορεμένοι καὶ δὲν ξέρω ἂν με γέλασαν, γιὰ νὰ με ρεζιλέψουν.

— Ἀς νὰ μὴ... Ἀς ἦμαι τὸ πολὺ πολὺ, τὸ λιγυλάκι, εἰ-κοσιπέντε χρονῶ, καὶ μαλιστα ταπροχθὲς ἀκόμη σφάλισα τὰ 24 καὶ πάτησα στὰ εἰκοσιπέντε. Στὸν ἐρχομὸ τοῦ βασιλέα δὲν εἶχα γεννηθῆ....

— Γυναίκα! Ποιὸς ξεπόρτισε τὰ παιδιὰ καὶ κλαῖν; Ὠχού. Ἦρθε ὁ ἄνθρωπος τῆς Κυρκινέκας. Τὸρα νὰ δοῦμε με-θαύριο, τί τέλος θὰ πάρουν οἱ ἔρωτες τῆς Κυρκινέκας καὶ τοῦ Μπαρμπαγιούκου, γιὰ τὸν πολὺ καιρὸ τῆ βασιλείας αὐτῆ τῆν ἱστορίαν.

Ὁ Μπαρμπαγιούκος καὶ ἡ Κυρκινέκα κάνουν ἀργολαβία.